

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Loci a comparatis, & alij. cap. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

dicatus debet uti prudentia, & moderatione.

Parabolæ. Septimo. Parabola qua docemus, & probamus quod volumus, cuiusmodi in nouo testamento multæ sunt. In his D. Chryostomi præceptum seruandû est ut notemus quid sit quod precipue spectat Christus in parabola, Nam præter hoc multa adducuntur ad explendum sensum & ornatum, ex quibus argumenta duci non debent. Alioquin fœnerari, & furari liceret ut significatur in parabola Villici, & talentorum, quæ fœnerari tradita sunt. Scopus autem parabolæ maximè in fine solet significari, ut in parabola de veste nuptiali, multi vocati pauci electi, & in parabola de primo accubitu, qui se exalta humiliabitur, & de Virginibus, vigilate quia nescitis diem neque horam.

Sacramenta. Octauus, Signum sacrum vel Sacramentum quod est ceremonia sacra externa ad aliquid efficaciter significandum à Deo instituta, Paul. Ex Baptismo, argumentatur debere Baptizatos esse sanctitate viuere. Quicumque baptizati sumus in Christo Iesu, in morte ipsius baptizati sumus, consèpulti enim sumus cum illo per Baptismum in mortem, ut quomodo Christus resurrexit à mortuis per gloriam Dei Patris, ita nos in nouitate vitæ ambulemus, sic possum hortari Coniuges ad fidem, & continentiam coniugalem ex Sacramento Matrimonij. Sic alios omnes ad conseruandam fidem firmiter ex Sacramento Confirmationis, ad vnionem perfectam cum Christo ex Sacramento Eucharistia.

Loci à Comparatis proponuntur, & rursus alij plerique. Cap. IX.

A dhuc possunt alij loci afferri inter quos aliqui communi vocabulo à Comparatis dici possunt, & quidem aliquo modo cum loco Topico cõueniunt, qui est à similibus, vel paribus, tamen placuit distinguere, quia multa compræhendit. Solent enim in scriptura inueniri multa quæ inuicem habent aliquam proportionem, & ab vno ad aliud sæpe argumenta ducuntur, ut à persona ad personam, à tempore ad tempus, à capite ad membra, à corporali ad spirituale, à terreno ad Celeste, & contra. Exempla rem explicabunt. A persona ad personam arguit Paulus. Deus dixit Iosue non te deseram, neque derelinquam, sicut fui cum Moyse, ita ero tecum, ex quo Paulus infert debere nos confidere in Deo, ita ut, inquit, confidenter dicamus

camus Dominus mihi adiutor non timebo quid faciat mihi homo; Et alibi à persona Pharaonis, idem arguit futurum in alijs impijs, cuius vult miseretur, & quem vult indurat. A tempore ad tempus, Paul: probat à tempore legis veteris ad tempus Evangelij. Si in lege Moſis licebat Sacerdoti de altari viuere, ergo & in noſtra. Nec tamen valere putes in omnibus argumentum; Sed in aliquibus tantum, quam multa enim in veteri lege permiſſa, & facta, quæ non poſſunt fieri in noua? A Capite ad mèbra, id eſt à Chriſto ad fideles. V.g. de Chriſto dicitur in Pfalmis, Reges eos in virga ferrea, & tamquàm vas figuli cõfringes eos, Et de Chriſto exponit Apoſtoli, & tamẽ in Apoc. eadẽ verba accomodantur pijs. Qui vicerit vſque in finẽ dabo ipſi poteſtatem ſuper gentes, & reget eos in virga ferrea & tãquam vas figuli confringentur; Neque tamẽ hoc argumentũ debet aſſumi in omnibus, ſed vtamur in his tantum, quæ in ſcripturis vel Eccleſia vel ſanctis Patribus uſurpata inuenimus, ne erremus. A membris ad caput. V.g. illa verba. Quid eſt homo quod memor es eius aut filius hominis quoniam viſitas eum? Minuifit eũ paulominus ab Angelis &c. qui locus agit de hominis dignitate, & tamen ex eo loco Paul: probat Chriſtum eſſe verum hominem, & ſupra homines & Angelos, eo quod quicquid dignitatis eſt in hominẽ a Chriſto & per Chriſtum habetur. Non tamen omnia quæ membris conteniunt, conuenire etiã capiti poſſunt vt patet de peccato, ignorãtia, & alijs. A Corporali ad ſpirituale videmus prophetas multa promittere per Meſſiam bona temporalia, vt pacem, abundantiam, opes, quæ tamen Apoſtoli ad ſpiritalia trãſferebant, ſic Abrahæ promittitur terra noua, & ſemen in quo benedicẽda omnes gentes. Sic poſſum argumentari, Deũ iuſtis dare ſpirituales, conſolatoines, qui promiſit Iſraeli terrã fluentẽ lacte & melle. A ſpiritalibus ad temporalia, argumentum fit cum probamus Deum non negare corporalia, cum ſpiritalia concedat. Quarite primum Regnum Dei, & hæc omnia adjicientur vobis. A terrenõ ad Cæleſte, ſæpe ſcripturã ſub deſcriptione felicitatis terrena, & conſolationum quas Deus communicat ſuis in hac vita ſignificat futuras in altera delectationes ac præmia. Vnde ab illis licet nobis argumentari & probare ſtatum futuræ felicitatis.

Rom. 9.

1. Cor. 9.

Pſal. 2.

Apoc. 2.

Pſal. 8.

Promiſcua enumeratio aliorum locorum.

LIBER QUINTUS
CAPITULUM
NONUM

menta possunt sumi ex Dei Predestinatione atque electione, ex providentia communi ac priuata omnium, ex attributis Dei iustitia, bonitate, & amore Dei erga nos. Huiusmodi item sunt innumeri loci, vt illustratio nominis Dei, gloria Christi, voluntas & precepta Dei, gratia Dei, & plurima auxilia, Angelorum custodia, orationes Sanctorum pro nobis, imitatio Sanctorum, Iustorum priuilegia, quibus plena est Scriptura vtriusque Testamenti, virtutis splendor, peccati turpitudine, & damna, magnitudo premiorum, ac poenarum, lex vetus, & Evangelica, lex diuina & humana, consuetudo, experientia, naturae dictamen, conscientiae testimonium, Ecclesiae utilitas, proximorum edificatio, & offensio, miracula, consolationes spiritus, remedia Sacramentorum, humanae vitae miseria, vanitas, ac breuitas, mors certa, & incertum eius tempus, hostium nostrorum astutia, & praelia, mundi peruersitas, ac malignitas, & sexcenta alia, quae studiosis sacrorum librorum arbitrio, & ingenio inuenienda relinquimus, quibus tanquam locis argumentationum, vtimur ad multa argumenta eruenda, & confirmationem eorum, quae diximus. Haecenus de argumentis, quae in omni genere quaestionum vsui esse possunt haec dicta sint, sed quia diuersa Concionum genera proprias habent, & peculiare argumentorum sedes, opera praetium erit, si hos etiam breuiter attingamus, vt sciat Orator consuleri fontes, qui seruiunt exornatorio generi, suaforio, doctrinali, agnoscat, quid sit proprium Orationis, quae confutat aliquod dogma, quae mores instituit, quae corripit, quae consolationem adhibet.

In genere exornatio loci. Cap. X.

Incipiamus ab exornatione, quae tota vel praecipua est in laudibus. Genus hoc videtur maxime ad viam vnitivam, vt alibi significauimus, & contemplationem pertinere, honesti enim specie haec maxime capitur, rursus ad viam illuminationem quia Sanctorum exempla, & laudes praecpta sunt & exhortationes aliorum. Omnes autem laudationes debent etiam ad aliquam persuasionem referri, in quibus Encomiastes proponere sibi debet. Primo admirationem gratiae Dei, ac virtutis, & diuinae liberalitatis in sanctos, praecipue Christi Domini gloriam, & laudem. Secundo ipsius quem celebrat sanctitatem. Tertio imitationem, maxime ostendendo facilitatem virtutis.